

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἐστὸ ἐννενηντα τέσσερα καὶ χίλια ὀκτακόσα
νῦναι καλὰ ὁ Λόρδος μας νὰ φᾶμε κι' ἄλλα τόσα.

Ἐνδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν σὶ Ἀθῆναι.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή. — ἑνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως, μέρη — δέκα φράγκα καὶ ἑστὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ὅποιος ἀπ' ἑξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Νοεμβρίου δωδεκάτη,
λόγοι ὅτι Βουλὴ βαρδάτοι.

Ποῦντος τετρακόσα κι' ὀγδοῦντα ἔξη,
ποῖδες γιὰ τοὺς ἀγῶνας ὕμνους δὲν θὰ πλέξῃ;

**Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

(Κι' οἱ δύο πρὸς τὸ Στάδιον τὸ πάλαι συμβαδίζουν
κι' εἰς ἕναν καφενεὲ μικρὸ πηγαίνουν καὶ καθίζουν.)

Φ. — Σκύψε λοιπὸν καὶ φίλησε τὸ χῶμ' αὐτὸ μὲ πόνον
τὸ τόσον σεβαστόν,
ὅπου πληθὺς τὸ ἔπατησε εἰς παρελθόντα χρόνον
ἐνδόξων παλαιστῶν.

Τί φέστα πάλι θὰ γενῇ σέ τοῦτα τὰ ρημάδια,
τί δόξα πάλι κλασικὴ μᾶς καρτερεῖ, κασσιδῇ...
Ἐστὸ χῶμ' αὐτὸ δὲν ἐσθυσαν ἀκόμη τὰ σημάδια
καὶ τῶν μεγάλων ποδαριῶν τοῦ Παρασκευαΐδη,
ποῦ πρὸ πολλοῦ. βρέ Περικλῆ, δὴ νύκταις καὶ δὴ ἡμέραις
ἐγύριζε ἑστὸ Στάδιον σὰν τᾶλογο ἑστὸ μύλο,
κι' ἔτρεχαν ἀπ' ὀπίσω του παιδιὰ μὲ τῆς μητέρας
καὶ τέλος πάντων ἐγίνε τῆς ἐριδος τὸ μῆλο.

Π. — Πῶς ἔπερασαν, βρέ Φασουλῆ, τέτοιοι μεγάλοι χρόνοι!...

Φ. — Θάρρος, καὶ μένε Περικλῆ, κι' ἡμέρα ξημερώνει,
ποῦ θὰ ἔξυπνήσουν τὴν ἡχὴ τῶν λόφων τῶν ἐρήμων
παιῖνες νέων ἀθλητῶν καὶ παλαιστῶν ἀλκίμων,
ἀπὸ παντοῦ τῆς ράτσας μας θὰ φθάσουν θιασῶται,
προσπάθησε δέ, Περικλῆ, νὰ ζήσης ἕως τότε
κι' ὅλων τῶν ζώων τοὺς ὀρούς νὰ πίνης μονορούφι,
ἀλλοιῶς καθένας θὰ σέ πῇ μισέλληνα μαγκούφη,

ποῦ βρήκες τὴν περίστασι γιὰ νὰ τὰ κακαρώσης
πρὶν τῶν ἰσοτεφάνων μας τῆς φέσταις καμαρώσης.

Π. — Θὰ κάνω κοῦρα, Φασουλῆ, μὴ στάξῃ καὶ μὴ βρέξῃ
γιὰ νὰ προφθάσω ζωντανὸς τὸ ἐννενηνταῖον.

Φ. — Ἦλθε κι' ὁ φίλος Κουβερτέν, ὁ Γάλλος ὁ Βαρόνος,
καὶ ἑστὸ Συλλόγου «Παρνασσοῦ» ἐφώνησε τὸ βῆμα
πῶς τὴν Ἑλλάδ' ἀθάνατος τὴν περιμένει χρόνος
κι' ἡ δόξαις ἔθβγουν ἡ παληαὶς μέσ' ἀπὸ κάθε μνημα.

Κι' ἐγὼ ποῦ λὲς ἐστάθηκα ἑστὸν ῥήτορα καρσί
κι' αὐτὸς μιλῶσε, μάτια μου, τὰ Γαλλικὰ φαρσί,
κι' ἐγὼ ποῦ τὸ κατάφερα νὰ μὴν τὸν καταλάβω
ἐφώνηξα μὲ τοὺς λοιποὺς «Βαρόνε, μπράβο μπράβο»,
καὶ λόγ' ἠκούσθησαν θερμοὶ στομάτων κεχηνότων
κι' ὄλοι τὸν χειροκρότησαν οἱ Μαραθωνομάχοι,
γιὰ νῦναι δέ, βρέ Περικλῆ, φιλέλλην ἐκ τῶν πρώτων
Ἑλληνικὰ χρεώγραφα πιστεύω πῶς δὲν ἔβγῃ.

Πρὸς δέ μᾶς ἐβεβαίωσε κι' αὐτὸς ποικιλοτρόπως
ὅτι κι' ἂν φαίνεται μικρὸς ὁ τῆς Ἑλλάδος τόπος,
ἀλλ' ὅμως εἶναι πάντοτε ἡ ράτσα μας μεγάλη,
τοιούτους δέ μᾶς θεωροῦν κι' οἱ φίλοι μας οἱ Γάλλοι.

Π. — Κι' ἐγὼ θαρρῶ, βρέ Φασουλῆ, πολλὰς φορὰς σοῦ τῶπα,
ἀλλ' ὅμως σὺ μοῦ φώναζες «βρέ φαμπαρόνε σώπα»,
μὰ τώρα ποῦ σοῦ τῶσκουζε κι' ὁ Γάλλος ὁ Βαρόνος
δὲν θὰ μοῦ λὲς καθὼς καὶ πρὶν πῶς εἶμαι φαμπαρόνος.
Κατάλαβε το πᾶς λοιπὸν, ἀγγύρινο κεφάλι...
πρέπει νὰ μένωμε μικροὶ γιὰ νὰ γίνωμε μεγάλοι.
Τὰ περὶ μεγαλείου μας τὰ ξέρω καὶ τὰ ξέρεις,
γι' αὐτὸ, μωρὲ ζωντόβολο, κι' ὁ μέγας Μπουρλοτιέρης
ἑστὰ μεύτσουνα τῶν θανέσιων κατέβησε μὴ μπάτσα

νά μή χαθῇ τὸ σῶϊ μας καὶ μπαταλέψῃ ἡ ράτσα.
Φ.—Καὶ μὴ νομίζεις, Περικλῆ, πῶς μπόλικον Ἀργῦρη
προθύμως θὰ ἑοδέψωμε γι' αὐτὸ τὸ πανηγύρι.
Γιὰ τοὺς ἀγῶνας μὴδὲ μιὰ δὲν θὰ γενῇ θυσία,
μὲ χρήματα τὴν δόξα των δὲν θὰ τὴν κηλιδῶσωμε,
καὶ τοὺς θά' τοὺς βγάλωμε εἰς τὴν δημοπρασίαν
κι' ὅποιος τοὺς πάρῃ πρὶο φτηνὰ σ' ἐκείνων θὰ τοὺς δώσωμε.
Ἡ μὲν Ἑλλάς τὸ Στάδιον προσφέρει τῶν προγόνων
κι' ἂς δώσουν ἄλλοι τὸν παρὰ πρὸς πέρας τῶν ἀγῶνων,
ἐξέχασα δὲ νὰ σοῦ πῶ τοῦ Κουβερτέν τὸ στόμα
πῶς εἶπε πρὸς τοὺς ἄλλους
ὅτι λογίζεται εὐτυχὴς ὅποιος πατεῖ τὸ χῶμα
τῆς ράτσας τῆς μεγάλης.

Κι' ἐγὼ νομίζω, Περικλῆ, πῶς πρέπει γιὰ τὸ γένος
ἐπὶ γενναίᾳ πληρωμῇ νὰ πέρνῃ κάθε ξένος
εἰς ὅλου εἰσιτήριον γιὰ τὰς κλεινάς Ἀθήνας,
κι' ὅχι τὸ χῶμα τὸ σεπτὸν νὰ τὸ λερώνουν χάρισμα
κι' ἀρχαίων ὄνων ἱερῶν νὰ βλέπουν καθβαλίνας
καὶ δωρεὰν νὰ τέρπωνται μὲ τὸ γλυκὺ των γκάρισμα.
Π.—Ἀγῶνες Ὀλυμπιακοὶ!... μωρὲ μὰ τείναι τοῦτα!...
μὲ καρδισχτύπι θὰ μετροῦ τῆς ὥρας τὰ μενοῦτα
ὡς ποὺ νὰ φθάσῃ σὺν Θεῷ τῆς δόξης μας ὁ χρόνος
καὶ τότε ζήτω κι' ἡ πατρίς κι' ὁ τροπαιοῦχος Θρόνος.
Φ.—Ἀγῶνες Ὀλυμπιακοὶ!... δὲν εἶμαι 'στὰ σωστά μου...
νὰ νὰ τοὺς βλέπω, Περικλῆ, ν' ἀρχίζουν ἐμπροστὰ μου...
γιὰ 'δὲς ἀνασηκόνεται τὸ κίτρινὸ μου δέρμα...
ἐσὼ κυττῶ τὴν Ἀφροδίτην, ἐκείθεν δὲ τὸ Τέρας...
κατέρριψαν τὴν Ῥσπληγγα... βοή, τριγμός καὶ κρότος...
ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς προβαίνει πρῶτος πρῶτος,
κι' ὁ παλαιστῆς ὁ Θεόδωρος ἀντάμα μὲ τὸν Ράλλη
τεντώνεται καὶ σφίγγεται γιὰ νὰ τὸν ρίξῃ κάτω,
ὅμως αὐτὸς ἀκίνητος δὲν γέρνει τὸ κεφάλι,
ποὺ πάλλει μὲ περίσσειμα εὐρίσκεται γεμάτο.
'Αλαλαγμός ἀκούεται ἀκουράγιο, βρὲ παιδιὰ,
νὰ πέσῃ τὸ θηρίον.

ὅμως τοὺς ρίχνει καὶ τοὺς δὴ μὲ μιὰ τρικλοποδιὰ
κι' ὅλους τοὺς πιάνει κρῦο.

Κι' ὁ Καραπάνος ἔρχεται μὲ βήματα μεγάλα,
ἀλλὰ κι' ἐκείνος πέφτει,
κι' εὐθὺς μὲ τὸν Σταυρόπουλο τὸ βάζει 'στὴν φευγάλα
σὰν νὰ τοῦ βάλαν νέρφι.

Ὁ νικητὴς 'ψηλὰ 'ψηλὰ τὸν σβέρκο του σηκώνει
κι' ἐνῷ καθέννας τὸν κυττᾷ μὲ σαλεμένη βίδα
ὁ Βασιλεὺς μὲ στέφανον ἔλθας τὸν στεφανώνει
κι' αὐτὸς μασσώντας τὴν ἑλῆα καθίζει σὲ βαλβίδα,
κι' ἀντὶ Πινδάρου ὁ Μακρὸς ὁ Παξινὸς προβάλλει
κι' ἔναν γιὰρὲ 'στὸν νικητὴ μὲ τὸ βιολί του ψάλλει.

Π.—Ἀγῶνες Ὀλυμπιακοὶ!... μὲ πιάνει κρῦος τρόμος...
κατέρριψαν τὴν Ῥσπληγγα... θ' ἀρχίσῃ μέγας δρόμος...
πάλιν ὁ Δόρυς προχωρεῖ ἐκ μέσου τῶν ὁμίλων
κι' ὅπως ὁ περιδότος Κροτωνιάτης Μίλων
φορτώνεται τοὺς δανειστάς ἀντὶ βωδίων 'στὸν ὦμο
κι' ἀμέσως πέρνει δρόμο,

καὶ τρεῖς φορεῖς τὸ Στάδιον μὲ τοὺς φέρνει γύρα
κι' ὅλοι φωνάζουν «ἐλελεῦ, ἀθάνατε Σωτήρα»,
'Ὅποις νίκη τὸ μαλὸ τῶν θεατῶν γανθώνει!...
ὁ Βασιλεὺς καὶ δευτέρη φορὰ τὸν στεφανώνει,
μὰ στέφουν καὶ τοὺς δανειστάς μὲ στέφανον κοτίνου,
τοὺς στέλλουν δὲ στεφανωτοὺς 'στὴν Παναγιά τῆς Τήνου.

'Αλλ' ὅμως καὶ μουφλούζηδων κυττάζω λεγεῶνας,
ποὺ παίζουν Καραϊσκό,

νὰ βγαίνουν πρῶτοι νικηταὶ εἰς ὅλους τοὺς ἀγῶνας,
πρὸ πάντων δὲ 'στὸν Δίσκο.

Π.—Ποίων ἀγῶνων εὐκλειῶν ἀνέτειλεν ἡμέρα
καὶ 'στοὺς Ρωμηοὺς κι' εἰς ὅλους...
κατακαυμένε Φασουλῇ, τραβήξου λίγο πέρα
νὰ 'δῶ τοὺς Δισκοβόλους.

Πῶ! πῶ!... τί μοῦτρο κίτρινο σὰν δὴ μὴνῶν λεμόνι
κι' ἡ διψασμένη γλῶσσα των κυττᾷ 'στὸν οὐρανίσκο,
ὁ δὲ Τρικούπης σοδερὸς γιὰ τοὺς καμαρόνει,
γιὰτὶ αὐτὸς πρωταθλητὰς τοὺς ἔβγαλε 'στὸν Δίσκο.
Φ.—Τὸ πρόσωπον τῶν ἀθλητῶν τὸ στῆθος μου ξεσχίζει...
ἀλλ' ὅμως σῶπα, Περικλῆ... τὸ πένταθλον ἀρχίζει.

Εἰς τὴν παλαιστρὰν Ἑλλήνες ἀκράτητοι πετοῦν
κι' εἰς ὅλα πρῶτους νικητὰς εἰ κήρυκες τοὺς κράζουν,
καὶ τῶν ἀρχαίων ἀθλητῶν σικκὶ μὰ, χαιρετοῦν
καὶ γιὰ τὰ νέα πένταθλα πεντάλφαις μὰς μοιράζουν.
'Αλλ' ὅμως καὶ κολυμβητῶν παράποτε σπανίων
κατέρχεται φουσάτο,

ὁ δὲ Τρικούπης κολυμπᾷ εἰς πέλαιος δανειῶν
χωρὶς νὰ 'βρίσκῃ πάτο,
μὰ πέρα πέρα τὸ περὶ μὲ δύο τρεῖς βουτιαῖς
κι' ἀφροὺς ἀπ' τὰ ρουθούνια του σκορπίζει καὶ φωτιαῖς.
Σωστὸ λειοντάρι 'στὴ στεριά, 'στὴ θάλασσα δελφίνι]
καὶ πρῶτος σφουγγαράς...

ἕνα στεφάνι τῆς Αὐλῆς καὶ γι' ἄλλους δὲν ἀφίνει
'στὴν μέσην τῆς χαρᾶς.

Π.—Βρὲ τί θὰ 'δοῦν τὰ μάτια μας!...

Φ.—'Ὅλ' οἱ λαοὶ θὰ φρίζουν
καὶ τοὺς ἀγῶνας κήρυκες 'στὸν κόσμον θὰ κηρύζουν,
κι' ἂν 'στὰς ἡμέρας, Περικλῆ, τὰς εὐτυχεῖς ἐκεῖνας
ἀκόμη μαίνεται δεινὸς ὁ πόλεμος τῆς Κίνας,
εὐθὺς κι' αὐτὸς ὁ Λῆ-Χοῦ-Τσάγκ καὶ τᾶλλα τὰ καθάρματα
θὰ ρίξουν κάτω τ' ἄρματα,

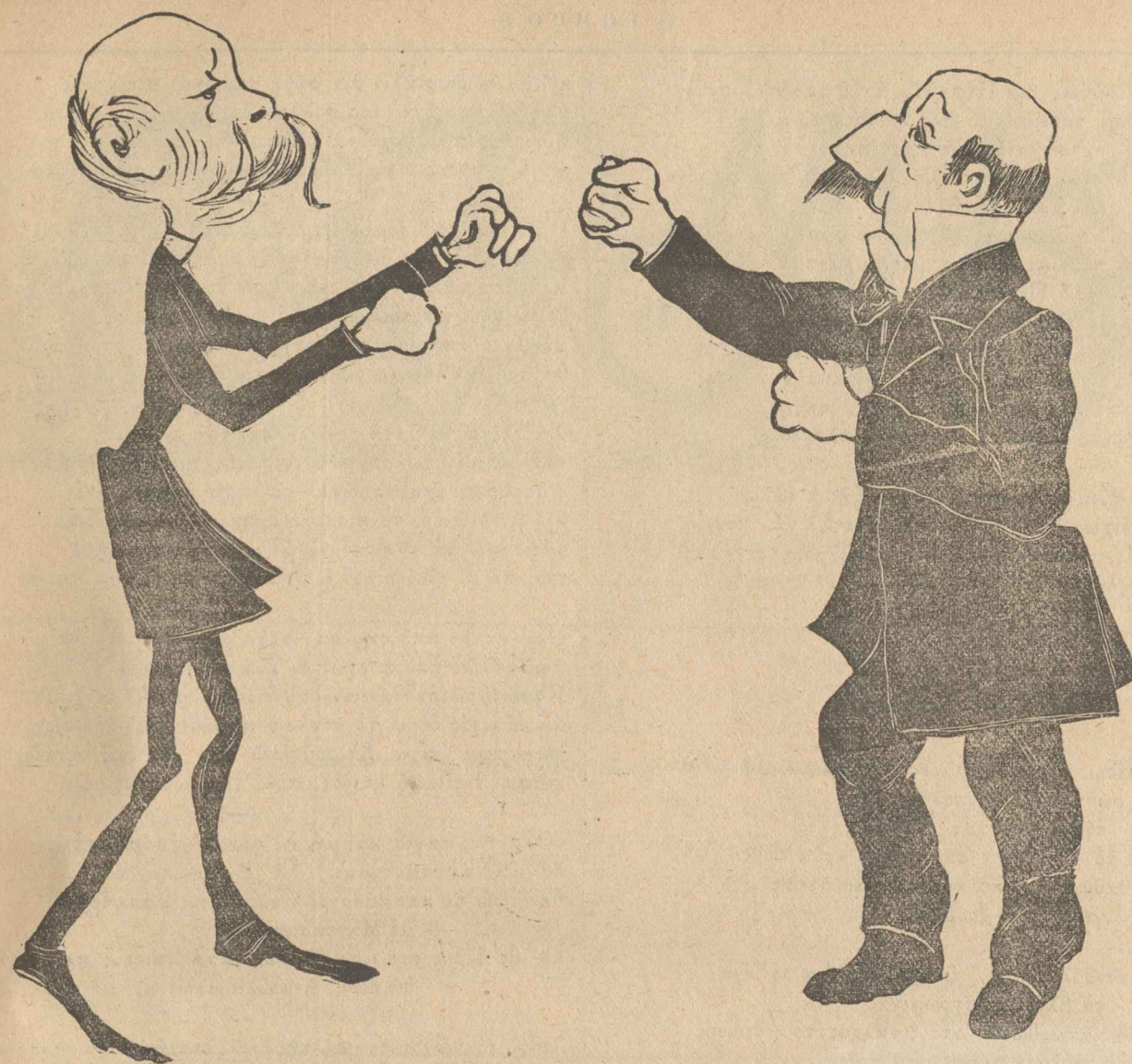
θὰ γίνῃ δ' ὑπερτίμησις πεσμένων ἀξίων
κι' ἀνακωχὴ προσωρινὴ τῶν ἐχθροπραξιῶν.

Π.—Βρὲ τί θὰ 'δοῦν τὰ μάτια μας!...

Φ.—'Ὅποιος γεγονόςτος
θ' ἀξιώθωμεν, ἀδελφέ, εἰς τοῦτον τὸν αἰῶνα...

μὰ λένε πῶς θὰ βραβευθῇ κι' ὅποιος θὰ φθάσῃ πρῶτος
ὡς ἂν ἀρχαῖος Ἀγγελος ἀπὸ τὸν Μαρθάνα.

Κι' ἂν ἐλαφρὸς καὶ γρηγόρης σὰν πούπουλο κι' ἀγέρας
ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἔλθω πρὶν καὶ μοῦ δοθῇ τὸ γέρας,
αὐτὰ θὰ πῶ 'στοὺς θεατὰς συντόμως καὶ βραχείως:
«ἐκ Μαρθάνος ἔρχομαι σὰν Ἀγγελος ἀρχαῖος
χωρὶς νὰ φέρω τρόπαια καὶ ν' ἀναγγείλω νίκας
κι' ἔτε παιδιὰ, νὰ σὰς εἰπῶ, κι' ἐλευθεροῦτε θήκας.
Τοὺς Πέρσας πλέον βλέπομεν χωρὶς παλμούς καὶ τρόμους,
μηδὲ βρυχᾶται στρατιὰ μὲ βρυχημὸν θηρίου,
κι' ἔγιναν λούστροι σήμερα 'στῶν Ἀθηνῶν τοὺς δρόμους
περιφανεῖς ἀπόγονοι τοῦ Ἑρξῆ καὶ Δαρείου.
'Εκ Μαρθάνος ἔφθασα σκασιμένος πατριότης
γιὰ νὰ σὰς πῶ μετὰ χαρᾶς πῶς εἰς αὐτὴν τὴν ξέρα
ἰδρύθῃ μέγα τέμενος, λεπροκομῶμεν πρῶτης,
κι' ὅλου τοῦ κόσμου οἱ λεπροὶ κουρνιαχτοῦν ἐκεῖ πέρα.
Κι' ἀντὶ νὰ 'δῶς τριγύρω μου ἀσπίδας καὶ κιδάρεις
ἐπηλαλοῦσε 'πίσω μου καθέννας κασιδιάρης
καὶ μοῦδεινε τῆς σάρκας του, ποῦ τῆς σαπίζ' ἡ λῶβα,
κι' ἐφάν' ἡ Νίκη κουρελοῦ μὲ τρυπημένη γόβα,
καὶ κοῦτσα κοῦτσα σὰν κοῦτσὴ κατέβαιν' ἐκ τῶν βράχων
καὶ πλατ' πλατ' 'στῶν λεπρῶν τὰς στρατιάς τὴν εἶδα,
καὶ τὴν ἀρχαίαν εὐκλειαν τῶν Μαρθανομαχῶν
ἐσκέπασε διὰ παντὸς ἡ λέπρα κι' ἡ κασιδίδα,

σημῆεν ὀλοφάνερὸν τῆς νέας προκοπῆς,
ὅπου δὲν 'βρίσκεις ἐπαινον κατὰλληλον νὰ πῆς.
Εἰς τὸν ἀέρα 'χόρευσαν τῆς λέπρας τὰ μιάσματα
κι' ἦτο τῆς Νίκης ἡ κοιλάς κατάξηρος καὶ στείρη,
καὶ τροπαιοῦχων μαχητῶν μ' ἐκύκλωσαν φαντάσματα
καὶ μούπαν χαιρετισματα νὰ πῶ πρὸς τὸν Σωτήρα.
'Ἦτε λοιπὸν περιχαρεῖς 'στῆς Νίκης τὴν κοιλάδα
ὅσοι λεπροὶ μολύνετε τὴν ἄσπιλον Ἑλλάδα.

Αὐτὰ ποὺ λὲς πρὸ τοῦ λαοῦ θὰ πῶ τοῦ παρεστῶτος
ἂν τύχῃ νᾶλθω πρῶτος,

κι' ἂν πρὶν ἀπὸ τὸ τρέξιμο δὲν σκάσω σὰν τουλοῦμι
βεβαίως θὰ στεφανωθῶ κι' ἐκ μέρους τοῦ Δραγούμη.

Π.—Τί γίνεται καὶ τῆς Βουλῆς ἡ ποίμν' ἡ ψωραλέα;

Φ.—Πῆγαν καμπόσοι Βουλευταὶ 'στὸν Ἀντιβασιλέα
καὶ τοῦπαν «Ἀντιβασιλεῦ ἀπόντων Βασιλέων,
μᾶθε τὸ Κοινοβούλιον πῶς κατηρτίσθη πλέον,
κι' ἀμέσως ἀπὸ σήμερα θ' ἀρχίσ' ἡ λογοδιάρροια,
ὅπου τοὺς ὑπηκόους σου τοὺς τρέφει σὰν μανάρινα,
κι' εἴθε καθέννας ὑγιὴ καθ' ὅλα νὰ σὲ βλέπῃ
κι' ὅλην τὴν εἰκογένειαν ὁ Κύριος νὰ σκέπῃ.

Π.—Κι' αὐτὸς τί τοὺς ἀπήντησε;

Φ.—

«Ἀγάλλομαι πολὺ
ποῦ κατηρτίσθη ἐντελὲς τοῦ κράτους ἡ Βουλὴ.
Δὲν θὰ φεισθῶμεν δι' αὐτὴν μηδεμίαν θυσίαν,
κανεὶς πιστεύω 'στὰ μικρὰ νὰ μὴν ἐνδιατρίψῃ,
ἐν τοῦτοις γιὰ τὸν θάνατον τοῦ Τσάρου τῆς Ρωσίας

ὁ θρίαμβος τῆς Ἀλεποῦς ἐφέτος θὰ μὰς λείψῃ.
'Ὁ δὲ μπαμπὰς μου, Βουλευταὶ εἰ τὸ καλὸν ποθοῦντες,
ἔφυγε καὶ μ' ἀνέθεσε πολλὰς δουλειὰς μὲ φουνταῖς,
κι' ἂν μὲ κουράζου καίποτε καὶ μὲ καταπονοῦν
ἀλλὰ δὲν ἀπαυδῶ,
κι' ὡς τότε ποῦ 'στὸ Στάδιον ἀγῶνες θὰ γένουν
πιστεύω νᾶν 'έδω».

Π.—Κι' ὁ Παρθενὼν τί γίνεται;

Φ.—'Ὁ Τσίλλερ βεβαιώνει
πῶς κι' ἂν περάσῃ, Περικλῆ, δὲν ξέρω πόσοι χρόνοι,
καμμία δὲν θὰ γκρεμισθῇ ἀθάνατη κολῶνα
κι' ὀρθὴ καὶ ντούρος θὰ σταθῇ καὶ τοῦτον τὸν αἰῶνα.

Μὰ μερικοὶ δὲν συμφωνοῦν κι' ἀντ' ἄλλων ἄλλα ψάλλουν
καὶ γιὰ τὴν στερεότητα μεγάλως ἀμφιβάλλουν,
ὁ δὲ Τρικούπης σκέπτεται ἀπ' ἔξω νὰ καλέσῃ
σπουδαῖον ἀρχιτέκτονα ποὺ νὰ τον βεβαιώσῃ
ἂν πρὶν τῆς Κυβερνήσεως, ὁ Παρθενὼν θὰ πέσῃ
γιὰ νὰ φροντίσῃ ὅπως νὰ μὰς τὸν στερεώσῃ.

Π.—Καὶ σὺ τί λές;

Φ.—'Ὅ,τι κι' ἂν πῶ πεντάρα δὲν σημαίνω
καὶ σήμερον κἂν αὐριο τὴν πῶσιν περιμένω
γιὰ νὰ καθίσω μοναχὸς ἀπάνω 'στὰ συντρίμματα
νὰ κλάψω τοὺς μουφλούζηδες καὶ τὰ πολλὰ των κρίματα.

Π.—Κάποιος εἰς τὸ τραπέζι μὰς προσέρχεται μὲ τάχος...

Φ.—'Ἦως κανένας ἀθλητὴς καὶ Μαρθανομαχῶν
ὕψκουσε πῶς ἐλέγαμε γιὰ τὸ πικρὸν καμάρι

κι' ἦλθε κι' αὐτός, βρὲ Περικλῆ, μαζί μας νὰ λιμάρῃ.
 "Ε! σύ παλῆ πολεμιστὴ, ἔδω κοντὰ μας μεῖνε
 κι' ἀρχαῖα 'πὲς μας ἔπη...

Π. — Ἐγὼ θαρρῶ, βρὲ Φασουλῆ, ὁ καφφετζῆς πῶς εἶναι
 καὶ μᾶς ἀγριοβλέπει,

γιατὶ μὲ τῶν ἀγῶνων μας τὰ τωρινὰ ρωμάντσα
 ξεχάσαμε νὰ πάρουμε καμμία μεσκουλάντσα.

Φ. — Ὁ παλαιὸς ὁ Περικλῆς μὴν εἶναι, Περικλέτο;
 γιὰ κῦτταξε μὲ προσοχὴ πῶς 'μοιάζει τοῦ Τρικούπη...

Π. — Ὁ καφφετζῆς σὲ βεβαιῶ πῶς εἶναι, Ριγκολέτο,
 γιατί μὲ τῆς κουθένταις μας τοῦ 'γίναμε κουνουπι,
 κι' ἔλα, μωρέ, νὰ φύγωμε προτοῦ μᾶς μπαγλαρώσῃ
 καὶ τοὺς ἀγῶνας ἀκριβὰ ἢ ράχη μας πληρώσῃ.

(Τοὺς πλησιάζει σκυθρωπὸς ὁ καφφετζῆς ὁ τάλας
 κι' ἐκεῖνοι, δίχως ἕνα γρῦ 'στὸν καφφετζῆ νὰ 'ποῦν,
 τὸ βάζουν εἰς τὰ τέσσερα, κι' ἐκ τῆς πολλῆς τρεχάλας
 τὰ ξύλινα ποδάρια των 'στὸν σβέρκο των κτυποῦν.)

Ὁ Δόρδος μιλεῖ καὶ τρέμ' ἡ Βουλῆ.

Λοιπὸν ἐν μέσῳ, κύριοι, πολλῶν περισπασμῶν
 εἰσάγω τὸν σωτήριον Προϋπολογισμόν,
 τῆς στρουγγας τὸ ψωμί,
 καὶ πρὶν νὰ τὸν ἀκούσετε σὰς πιανεὶ κρῦα φρίκη
 γιὰτ' εἶναι θαῦμα μαγικὸ καὶ πρᾶγμα τερατῆρι,
 γεμάτο μὲ ζουμί.

Ὅριστε τὰ κονδύλια του... ἐμπρὸς σας ἕνα κι' ἕνα
 τὰ βλέπετε στρωμένα.

Πῶς διάβολο κατῶρθα σ' τοὺς σάλους τοὺς δεινοὺς
 ν' ἀνακαλύψω, κύριοι, περίσσευμα ξανά,
 δὲν τὸ χωρεῖ παντάπασιν οὔτ' ὁ 'δικός μου νοὺς
 καὶ πῆγαινε ὀπίσω μου, φωνάζω, Σατανᾶ.

"Ἀν κι' εἶναι μόνη μου φροντίς καὶ διαρκὲς μου μέλημα
 νὰ 'βρῶ σπουδαῖον ἑλλειμμα,
 ὅποταν σμίγουν ἀριθμοὶ χοντροὶ καὶ ντιλικάτοι,
 ἐγὼ δ' ἐγκύπτω εἰς αὐτοὺς τὴν φύσιν των μανθάνων,
 'στὸ τέλος 'βρίσκω πάντοτε πῶς περισσεύει κάτι,
 ἐνίοτε πασιφανὲς κι' ἐνίοτε λανθάνον.

Γιὰ τοῦτο μαθηματικοὶ σταυροκοποῦνται ποῦροι,
 ἐγὼ τὸ διώχνω, τὸ σκουντῶ, τὸ σθύνω μὲ τὴν πένα,
 κι' αὐτὸ τὸ τρισκατάρατο μοῦ γίνεται τσιμποῦρι
 κι' ἐμπρὸς κι' ὀπίσω στέκεται μπαστάκας ὁλοένα.
 Βρὲ μάτια μου, βρὲ τζόγια μου, τοῦ λέγω μὲ καλὸ,
 κι' ἐκεῖνο τὸ μπαγάσικο χορεύει πιὸ τρελλό.

Καὶ σήμερα μαρτύριο δὲν τραβῆξα ὀλίγο
 μήπως καὶ τὸ ξεφύγω...
 τοῦ κάκου... μὲ τὸ κόρτε του αὐτὸ μὲ δαιμονίζει
 καὶ τρυφερά μὲ βλέπει,
 κι' ἐμπρὸς σας τώρα, κύριοι, σὰν λουκουμάς ἀχνίζει
 καὶ προῖνὸ σαλέπι.

Κι' ἐφέτος εἶναι πιθκνὸν νὰ μὴ φανῇ καθόλου
 γιὰτ' εἶναι ἰδιότροπο καὶ καλτσὰ τοῦ διαβόλου,

κι' ἂν τώρα πάλιν δὲν φανῇ σὰν Νῶε περιστέρα,
 ἀλλ' ὅμως τόχει πρὸ πολλοῦ ἡ μοῖρα μας γραφτὸ
 ἢ δυστυχία μοναχὰ νὰ φαίνεται 'ἔδω πέρα
 κι' ὁ πλοῦτος πάντ' ἀόρατος νὰ παίζῃ τὸν κρυφτό.

Πρὸς τοῦτοισι ὁ συμβιβασμὸς ὁ κοσμοξακουσμένος
 κι' ἂν λῆτε πῶς δὲν ἄρχισε, ἀλλ' εἶναι τελεωμένος.
 Κι' ἀπὸ μακρὰν σὰς βεβαιῶ καθὼς κι' ἐκ τοῦ πλησίον
 ὅλους τοὺς ἀπεσθόλωσα τοὺς ὁμολογιούχους,
 μὲ νέας δὲ περιτομὰς τοκοχρωλυσίων
 θὰ τοὺς ἀφήσω, κύριοι, διὰ παντὸς εὐνούχους.

Σὰς λέγω δὲ μετὰ φωνῆς παράποτε μεγάλης
 πῶς μᾶς ἐχρεωκόπησε ὁ Λεμονῆς κι' ὁ Ραλλῆς.
 Αὐτοὶ μᾶς ἐχαντάκωσαν τὸ πέρνε καὶ μὴ δίνε
 κι' ἂν σεῖς δὲν τὸ πιστεύετε δικαίωμά σας εἶναι,
 ὅμως ἐγὼ θὰ τσαμπουνῶ μὲ μιὰ τρομπομαρίνα
 πῶς τοῦτ' οἱ ὁπὸ κι' ὁ Θεωδωρῆς μᾶς ἔκαναν φαρίνα.

Οὐχ ἦττον ἀπὸ σήμερα 'στὸν κόσμον θ' ἀλλάξω
 πῶς τοῦ λοιποῦ πολιτικὴν καὶ σύστημα θ' ἀλλάξω.
 Κανένα πλέον δάνειον σὰν πρῶτα δὲν θ' ἀνέχωμαι,
 ἂν κάποιος δὲ μὲ τὸ στανεῖο παράδες μοῦ προσφέρῃ,
 πάρε τους 'πίσω, θὰ τοῦ 'πῶ, καὶ δὲν τοὺς καταδέχομαι...
 πέρασ' ἐκεῖνος ὁ καιρὸς, ποῦ 'ξάπλωσε τὸ χέρι.

"Ὅλα τὰ πάγια καὶ μὴ μὲ μιὰ τ' ἀποκηρύττω...
 δανείους ἀποτάσσομαι... λὰ μούζικα φινίτο...
 θὰ δεῖρῶ δὲ κατὰμουτρα τοὺς ξένους μασκαράδες
 μὲ Μανδάρινου κώτσο,
 κι' εἰς ὅλους ποῦ μᾶς ἔδωσαν κατὰ καιροὺς παράδες
 θὰ ὁπ' ἡ μοῦλα κλώτσο.

Ἴδου, τὸ νέον σύστημα τῆς νέας ἐποχῆς,
 εἰς τοῦτο θὰ δουλεύσωμεν μὲ τοῦκα κι' ἐπ' ἀρχῆς.
 Κι' ἄλλοι λαοὶ διάφοροι μὲ πλοῦτη καὶ μὴλὰ
 ἐδούλευσαν κατὰ καιροὺς συστήματα πολλὰ,
 ὁ δ' Ἰακώβ ὑπέμεινε τοῦ Λάβχιν τὴν δουλείαν
 χρόνους ἑπτὰ γιὰ τὴν Ραχὴλ, ἑπτὰ καὶ γιὰ τὴν Λείαν.

Πᾶν τέλος διαπύλιον εὐθὺς θὰ καταργήσω,
 ἀπὸ τοὺς Δήμους τοῦ λοιποῦ δὲν θὰ ζητῶ χαράτσι,
 καὶ φόρους τῶν οἰκοδομῶν 'στὸν Δῆμον θὰ χερίσω
 νὰ ξεθυμῶσῃ κι' ὁ Μελάς καὶ νὰ μὲ κάνῃ μάτσι.

Μὰ κι' ἡ Παιδεία, κύριοι, δὲν θ' ἀπομείνῃ στάσιμος,
 κεραυνοβόλον δὲ κι' αὐτὴ βελτίωσιν θὰ πάθῃ,
 κι' ὁ κύριος Καλλιφρονᾶς, εἰς τὸ σιγᾶν διάσημος,
 μὲ τὰ σωτὰ του βάλθηκε Λατινικά νὰ μάθῃ.

Τάξις ἐκυριάρχησε κι' ἀποφέλει πολλή
 καὶ γὰρ ἔχαις ἑλαφρὸν Ροζάκη κι' Ἀγγελῆ...
 πάει κι' ὁ Στραβοτσάγουλος, παῖ κι' ὁ Πηροτύρης,
 καὶ μένει μόνον ὁ Τσουλῆς σὰν κούκος κακομοίρης.

Καντολογῆς σας ἔδειξα ὁ τόπος μας πῶς ζῇ
 κι' ἀκριβὰς δὲν φοβούμεθα, οὐδ' ἀρροαίων σμῆνη,
 καὶ πᾶς Ἀντιπολίτευσις ἂν χωρὶς κἂν μαζί
 τοιαύτη πάλιν πέπρωται νὰ μείνῃ καὶ θὰ μείνῃ.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προαστείου, κονιορτὸς πολὺς.